

ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ, ΜΕ ΘΥΜΑΤΑ... ΤΑ ΙΔΙΑ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Του Γιώργου Νούτσου

Το ό,τι θα «αναγκαζόμουν» να επικαλεστώ τον Κάρλ Μαρξ και τα γραφόμενά του στο "Κεφάλαιο", όπου έγραψε, πως ... « Θα 'ρθει η εποχή όπου όλα πλέον, η φροντίδα, η αγάπη, το χαμόγελο, η ευαισθησία, θα 'ναι αντικείμενο αγοραπωλησίας... σε ό,τι αφορά τα παιδιά, η εποχή αυτή ήρθε », ίσως κι εγώ να μην το φανταζόμουν ποτέ !

Να όμως που ο καιρός ήρθε κι αναγνωρίζω στη σκέψη του την τρομερή ικανότητα να διαβλέπει με ακρίβεια όσα θα συνέβαιναν σχεδόν δυο αιώνες μετά, καθώς κοσμογονικά ζούμε την επαλήθευση των προρρήσεών του.

Η πρωτόδικη καταδίκη του Ν. Γεωργιάδη για ασέλγεια κατά ανηλικού άνω των 15 ετών έναντι αμοιβής κατ' εξακολούθηση, που μπορεί κάλλιστα να εκπέσει στο Εφετείο - κι αυτό οφείλω να το επισημάνω, σεβόμενος το τεκμήριο αθωότητας που στον καθένα μας αναλογεί – μου δίνει την ευκαιρία, να εκθέσω σκέψεις μου, που αφορούν στα παιδιά, την με κάθε τρόπο κακοποίησή τους και την υποκριτική στάση κοινωνίας και πολιτικής τάξης, που λες και «συμμάχησαν» σε μια ιδιότυπη ομερτά, όχι μόνο αποφεύγουν την υπερπροβολή και τον καταλυτικό στιγματισμό παρόμοιων γεγονότων, αλλά πολύ περισσότερο, επιλέγουν την σκόπιμη αποσιώπηση και την ένοχη πολλές φορές σιωπή, για πράγματα που καθημερινά μας χτυπούν την πόρτα κι αναζητούν να μας αφυπνίσουν !

Όταν το πιο ευαίσθητο κομμάτι της κοινωνίας μας, τα παιδιά, γίνονται βορά των αρρωστημένων σεξουαλικών ορέξεων ενηλίκων κάθε κοινωνικής τάξης και διαστρωμάτωσης ή αντικείμενο του ακόρεστου πάθους για άνομο κέρδος εγκληματιών, θεωρώ αυτονόητο, πως δεν μπορούμε να σιωπούμε.

Μάτια πονεμένα, σκέψεις βουβές, ψυχή και κορμί βιασμένα, στόματα κλειστά, τάσεις αυτοκαταστροφικές που φτάνουν πολλές φορές μέχρι την αυτοκτονία, από την μια μεριά.

Κι από την άλλη, η μέγγενη του κοινωνικού στιγματισμού, η απόκρυψη και η συνηγορία, η συγγενική και φιλική «ιδιαιτέρη» σχέση, η εμπλοκή προβεβλημένων μελών της πολιτικής μας τάξης, της Εκκλησίας ανά την γη, αλλά και πολλών άλλων επωνύμων του χώρου της επιχειρηματικότητας ή του καλλιτεχνικού κόσμου, συνθέτουν το αποτρόπαιο σκηνικό ενός δράματος που βρίσκεται σε συνεχή ανέλιξη (δεν είναι καθόλου τυχαία η επιλογή της λέξης, καθώς το φαινόμενο βαίνει συνεχώς αυξανόμενο), και δεν φαίνονται ικανές οι όποιες προσχηματικές όπως αποδεικνύεται προσπάθειες, να το ανακόψουν.

Ο λαός μας συνηθίζει να λέει, «πως κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει» ! Κι όταν το ένστικτο της αυτοσυντήρησης κυριαρχεί, «ίνα μη διασαλευτεί η τάξις», ο υποκριτικός κοινωνικός καθωσπρεπισμός ή τα θέσφατα της πολιτικής, θρησκευτικής και οικονομικής μπουρζουαζίας, τότε πάμε σε καταστάσεις ανθρωποφαγικές, με θύματα τα πιο αδύναμα μέλη μιας κοινωνίας, που δεν είναι άλλα από τα ίδια τα παιδιά...

Τι κι αν ψηφίζονται νόμοι, που να επικυρώνουν και να θέτουν σε ισχύ Διεθνείς Συμβάσεις για την προστασία των παιδιών. Τι κι αν λαμβάνονται μέτρα σε Εθνικό επίπεδο και αυστηροποιείται η νομοθεσία; Τα φαινόμενα σεξουαλικής κακοποίησης και ποικιλότροπης εκμετάλλευσης των παιδιών αυξάνονται δραματικά.

Φταίει σίγουρα ο ηθικός εκμαυλισμός των σύγχρονων κοινωνιών.

Η έντεχνη απόλυτα συνειδητή απονεύρωση και ο διαχωρισμός των Αξιών από το σώμα μιας Κοινωνίας.

Η κατευθυνόμενη αποδοχή ως «δυνάμενης να συμβεί», ακόμα και της πιο αποτρόπαιας πράξης στην διπλανή μας πόρτα, ως κάτι το απόλυτα φυσιολογικό.

Η δομική οικονομική εξαθλίωση στην οποία ωθούνται κοινωνίες ολόκληρες εξαναγκάζοντας τα μέλη τους – μεταξύ αυτών και μικρά παιδιά – να εργαλειοποιούν το κορμί και την ζωή τους, ώστε να βγάζουν τα απαραίτητα για την ζωή τη δική τους και αυτή των οικογενειών τους.

Η δήθεν προοδευτική αντίληψη, πως “δεν πρέπει να στιγματίζεται ποινικά μια κατηγορία ατόμων (σημ. δική μου... οι βιαστές και έμποροι κορμιών και ψυχών) για να μη διαιωνίζει και επιτείνει τις διακρίσεις και τον ρατσισμό σε βάρος τους"... που αρθρώθηκε από βουλευτές του Ελληνικού κοινοβουλίου και αποτέλεσε τη βάση για την κατάργηση του Νόμου για τους παιδεραστές (Νόμος Παρασκευόπουλου).

Τι διαφαίνεται από όλα τα παραπάνω; Σχιζοφρένεια αν μη τι άλλο... Καθώς οι θύτες εξομοιώνονται με τα θύματα. Καθώς ο νομοθέτης δείχνει να νοιάζεται περισσότερο για τους δράστες και την προστασία τους από τον κοινωνικό διασυρμό και των καταλογισμό ποινικών ευθυνών, από ότι για την παραδειγματική τιμωρία τους και φυσικά την προστασία των τραγικών θυμάτων, των ανήμπορων και αδύναμων παιδιών.

Όλα τα παραπάνω δυστυχώς, δείχνουν, να αποτελούν τον προθάλαμο για την επίσημη καθιέρωση και «νομιμοποίηση» της Παιδεραστίας (όπως τείνει να γίνει σε άλλες χώρες,

όπου Παιδεραστία και Κτηνοβασία ήδη πλασάρονται σαν τα σύγχρονα κοινωνικά, απελευθερωμένα, σεξουαλικά, προοδευτικά πρότυπα), με τον ενσυνείδητο βιασμό της κρατούσας ηθικής τάξης και των διαχρονικών πανανθρώπινων αξιών, που ανέκαθεν σέβονταν την δομική οργάνωση των κοινωνιών, τη θέση και το ρόλο των μελών τους μέσα σ αυτές και φυσικά την ίδια τη φύση και τις δηα-ικές της εκφορές σε άντρα, γυναίκα και παιδί, με ότι αυτό συνεπάγονταν για την μακροημέρευση των Κοινωνιών επί γης.

Κρούω τον κώδωνα κι εγώ... όπως και πολλοί άλλοι, που επιλέγουν να μην κλείνουν τα μάτια στις εικόνες αυτών των σερνόμενων παιδικών σκιών, με τα βλοσυρά προσωπάκια, τις ξέπνοες πνοές, το σκοτεινό παρόν και το ανύπαρκτο μέλλον...

Ένας κόσμος σκοταδισμού και απανθρωπιάς δεν είναι η δική μου αλήθεια... ούτε ο κόσμος ο δικός μου... Κι είναι αυτό, που σας καλώ, από γράμμα κενό, να το κάνουμε μέλημα και στόχο ζωής...!

Καμία επιείκεια στους βιαστές του μέλλοντός μας.....!